

ΤΟ ΚΑΦΕΝΕΙΟ Η ΕΛΛΑΣ

Χρησιμοποιήθηκαν στίχοι των Σεφέρη, Ελύτη, Κασιμίη, Κουτσοχέρα, Λ. Παππά, Γώγου.

(ΑΓΟΡΙΑ ΚΑΙ ΚΟΡΙΤΣΙΑ ΒΑΔΙΖΟΥΝ ΣΤΗ ΣΚΗΝΗ ΚΑΙ ΑΠΑΓΓΕΛΛΟΥΝ)

ποίημα «ΟΙ ΓΑΤΕΣ ΤΟΥ ΑΪ – ΝΙΚΟΛΑ»

Τον καιρό της μεγάλης στέγνιας,
-σαράντα χρόνια αναβροχιά-
ρημάχτηκε όλο το νησί.
Πέθαινε ο κόσμος και γεννιόνταν φίδια.
Μιλλιούνια φίδια τούτο τ' ακρωτήρι,
χοντρά σαν το ποδάρι ανθρώπου
και φαρμακερά.

Το μοναστήρι τ' Άι Νικόλα το είχαν τότε
Αγιοβασιλείτες καλόγεροι
κι ούτε μπορούσαν να δουλέψουν τα χωράφια
κι ούτε να βγάλουν τα κοπάδια στη βοσκή.
Τους έσωσαν όμως οι γάτες που αναθρέφαν.
Την κάθε αυγή χτυπούσε μια καμπάνα
και ξεκινούσαν τσούρμο για τη μάχη.
Ολημερίς χτυπιούνταν, ως την ώρα
που σήμαιναν το βραδινό ταγίνι.
Απόδειπνα πάλι η καμπάνα
και βγαίνουν για τον πόλεμο της νύχτας.
Ήτανε θαύμα να τις βλέπεις, λένε,
άλλη κουτσή, κι άλλη στραβή, την άλλη
χωρίς μύτη, χωρίς αυτί, προβιά κουρέλι.
Έτσι, με τέσσερις καμπάνες την ημέρα
πέρασαν μήνες, χρόνια, καιροί κι άλλοι καιροί.
Άγρια πεισματικές και πάντα λαβωμένες
ξολόθρεψαν τα φίδια. Μα στο τέλος
χάθηκαν - δεν άντεξαν τόσο φαρμάκι.

ΑΦΗΓΗΣΗ

Τον καιρό της μεγάλης στέγνιας, πάνε τριάντα τόσα χρόνια,
οι άνθρωποι πέθαιναν και γεννιόνταν φίδια.
Φίδια που έπιναν από τον κορμό αυτής της χώρας και δηλητηρίαζαν τους κατοίκους της.
Οι άνθρωποι περνούσαν δύσκολες μέρες

Όπου κοιτάζω να κοιτάξεις — έλεγε το τραγούδι —
όλη η Ελλάδα ατέλειωτη παράγκα

παράγκα του χειμώνα
και συ γελάς ακόμα.
Ο λαός στα πεζοδρόμια, κουλούρια πουλούσε και λαχεία.
Κοπάδια τρέχαν στα υπουργεία, αιτήσεις για τη Γερμανία, την Αυστραλία, τον Καναδά.
Πρόσφυγες, μετανάστες, ξενιτιά και φτώχεια.
Διαδηλώσεις για τη Δημοκρατία, για την Κύπρο, για την Παιδεία.

Ύστερα ήρθαν οι συνταγματάρχες,
κατέβηκαν στην Αθήνα με τα τανκς,
κατέλαβαν τη Βουλή,
κλείσανε στη φυλακή χιλιάδες ανθρώπους
κι άλλους τόσους εξορίσανε στα ξερονήσια.
Καταργήσανε τα συνδικάτα,
κλείσανε τις εφημερίδες που δεν τους άρεσαν,
τα ραδιόφωνα έπαιζαν μόνο εμβατήρια.
Όποιος τολμούσε να μιλήσει τον έτρωγε το μαύρο σκοτάδι.

Όσπου κάποιο Νοέμβρη τα νέα παιδιά,
οι φοιτητές που μπαίνουν πάντα μπροστά,
αποφάσισαν να αντισταθούν και να βάλουν τέλος στην τυραννία.
Μαζεύτηκαν στο Πολυτεχνείο, φώναξαν, διαδήλωσαν.
Πήραν μαζί τους το λαό, ένωσαν για λίγο την αίσθηση της ελευθερίας.

Κι άρχισαν να παλεύουν με τα φίδια.
Τα σκότωσαν και σκοτώθηκαν.
Πέτυχαν όμως να ξυπνήσουν στο λαό αισθήματα που είχε ξεχάσει.
Βάπτισαν ξανά στη φωτιά του αγώνα τους λέξεις που είχαν χάσει τη σημασία τους:
Ελευθερία, Δημοκρατία, Ισότητα, Αδελφосύνη...

Εκείνη την εποχή λοιπόν υπήρχε ένα καφεενεδάκι
κάπου στο κέντρο της Αθήνας,
κοντά στο Πολυτεχνείο.
Πατησίων και Παραμυθιού γωνία...
Είμαστε στα 1967, λίγο πριν γίνει το πραξικόπημα από τη Χούντα.

τραγούδι
«ΤΟ ΚΑΦΕΝΕΙΟΝ Η ΕΛΛΑΣ» (Μαρκόπουλος)

ΚΑΦΕΝΕΙΟ —1—

(ΔΥΟ ΘΑΜΩΝΕΣ ΣΕ ΕΝΑ ΤΡΑΠΕΖΙ ΜΕ ΤΑΒΛΙ. ΣΤΟ ΒΑΘΟΣ ΑΣΦΑΛΙΤΕΣ, ΚΑΜΟΥΦΛΑΡΙΣΜΕΝΟΙ ΠΙΣΩ ΑΠΟ ΕΦΗΜΕΡΙΔΕΣ, ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΟΥΝ).

ΛΕΥΤΕΡΗΣ : Κυρ Βασίλη, κυρ Βασίλη!

ΚΑΦΕΤΖΗΣ *(βαριεστημένα)* : Τώρα.

ΛΕΥΤΕΡΗΣ : Κυρ Βασίλη, κυρ Βασίλη!

ΚΑΦΕΤΖΗΣ *(πιο έντονα αλλά με την ίδια βαριεστιμάρα)* : Τώρα είπαμε!

ΛΕΥΤΕΡΗΣ : Πιάσε ένα ουζάκι με μεζέ, περιποιημένο!

ΚΑΦΕΤΖΗΣ *(Κάπως θυμωμένα)* : Ξέρεις πόσα βερεσέδια χρωστάς ; Πότε σκέφτεσαι να με πληρώσεις, έ ;

ΛΕΥΤΕΡΗΣ *(Απολογητικά και με μια δόση ειρωνείας στα λόγια του)* : Τι να κάνω ρε Βασίλη με το μισθό που μας δίνει ο πολυχρονεμένος μας βασιλιάς κι αυτοί που μας κυβερνάνε; Τι θες να κάνω ;

ΚΩΣΤΑΣ *(Διαμαρτύρεται)* : Πάλι η κυβέρνηση σου φταίει εσένα ; Δε κοιτάς λέω εγώ τα χάλια σου που τρέχεις όλη μέρα στις διαδηλώσεις αντί να πας να κάνεις κανένα μεροκάματο παραπάνω !

ΛΕΥΤΕΡΗΣ : Τώρα που θα γίνουν εκλογές και θα μιλήσει ο λαός.....

(ΕΜΦΑΝΙΖΟΝΤΑΙ ΤΕΡΑΣΤΙΑ ΧΑΡΤΙΝΑ ΑΥΤΙΑ ΠΙΣΩ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΠΡΩΤΑΓΩΝΙΣΤΕΣ)

ΚΑΦΕΤΖΗΣ *(έντρομος, μιλά έντονα αλλά με πιο σιγανή φωνή)* : Σςςςςςςςςςςς !!!
Σταματήστε!!! Σας έχω πει χίλιες φορές δε θέλω πολιτικές συζητήσεις! Θα βρούμε το μπελά μας! Και οι τοίχοι έχουν αυτιά σήμερα !

(ΚΟΙΤΑΖΕΙ ΓΥΡΩ ΤΟΥ ΜΕ ΑΝΗΣΥΧΙΑ. ΚΟΙΤΑΖΟΥΝ ΚΑΙ ΟΙ ΑΛΛΟΙ. ΤΑ ΑΥΤΙΑ ΕΞΑΦΑΝΙΖΟΝΤΑΙ.)

ΛΕΥΤΕΡΗΣ *(σε άνετο στυλ -δείχνει να μην συμμαρίζεται τους φόβους του καφετζή)* : Μωρέ τι μας λες; Εσύ φοβάσαι και τη σκιά σου! Δημοκρατία δεν έχουμε; Ο καθένας μπορεί να λέει τη γνώμη του ελεύθερα! Εξ' άλλου, μες στο καφενείο είμαστε. Μόνοι μας. Δεν μας βλέπει κανένας!

(ΕΜΦΑΝΙΖΟΝΤΑΙ ΤΕΡΑΣΤΙΑ ΜΑΤΙΑ ΧΑΡΤΙΝΑ ΠΙΣΩ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΠΡΩΤΑΓΩΝΙΣΤΕΣ.)

ΚΩΣΤΑΣ *(Κρατάει και κουνάει τα ζάρια)* : Καλά σου λέει ρε Βασίλη, δημοκρατία έχουμε. Άλλαξαν τα πράγματα, είναι όλα καλύτερα. Και πού να δεις τώρα που θα ξανακερδίσουμε τις εκλογές....
(Ρίχνει τα ζάρια.)

ΛΕΥΤΕΡΗΣ *(Θυμωμένα και έντονα)* : Έ, μα δεν τρώγεσαι! *(Κλείνει το τάβλι θυμωμένα)*. Ο λαός ζύπνησε Κωστάκη ! Ξύπνησαν τα κορόιδα ! Σιγά μην ξανακερδίσετε τις εκλογές!!

ΚΩΣΤΑΣ : Όλο μεγάλα λόγια είσαι καημένε!

(Ο ΚΩΣΤΑΣ ΚΑΙ Ο ΛΕΥΤΕΡΗΣ ΦΕΥΓΟΥΝ ΑΠΟ ΤΟ ΚΑΦΕΝΕΙΟ)

ΚΑΦΕΤΖΗΣ (μονολογεί) : Άλλαξαν τα πράγματα, λέει.
(με απορία) Λες να έχει δίκιο ; Άλλαξαν τα πράγματα ; Κι αν ξαναλλάξουν ;
(Αλλάζει ύφος. Γίνεται πιο σκεπτικός)
Δεν ξέρω. Έχω μονίμως την αίσθηση ότι κάποιος με παρακολουθεί. Λες να είναι η ιδέα μου ;
(κοιτάζει γύρω του και τα μάτια εξαφανίζονται)
Μπά ! Τίποτα...
(πιάνει δειλά την εφημερίδα και την ξεφυλλίζει)

(ΜΠΑΙΝΟΥΝ ΟΙ ΑΣΦΑΛΙΤΕΣ ΚΑΙ Ο ΚΑΦΕΤΖΗΣ ΚΡΥΒΕΙ ΤΡΟΜΑΓΜΕΝΟΣ ΤΗΝ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ. ΟΙ ΑΣΦΑΛΙΤΕΣ ΚΟΙΤΟΥΝ ΔΙΕΡΕΥΝΗΤΙΚΑ ΤΟΝ ΧΩΡΟ ΚΑΙ Ο ΚΑΦΕΤΖΗΣ ΚΑΘΕΤΑΙ ΦΟΒΙΣΜΕΝΟΣ ΚΑΙ ΑΚΙΝΗΤΟΣ ΚΟΙΤΩΝΤΑΣ ΤΟΥΣ ΑΝΗΣΥΧΑ. ΑΜΕΣΩΣ ΜΕΤΑ ΟΙ ΑΣΦΑΛΙΤΕΣ ΦΕΥΓΟΥΝ ΓΙΑ ΝΑ ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΗΣΟΥΝ ΤΟΥΣ 2 ΘΑΜΩΝΕΣ.)

ΚΑΦΕΤΖΗΣ (πανικοβλημένος) : Ωχ, ωχ, ωχ! Να 'τα, να 'τα... Άλλαξαν τα πράγματα έ ;
Κούνια που σε κούναγε! Αχ, ρε Λευτέρη φωτιά που μ' άναψες! Άντε βρε Λευτέρη φωτιά που μ' άναψες!

(Ο ΚΩΣΤΑΣ ΚΑΙ Ο ΛΕΥΤΕΡΗΣ ΓΥΡΙΖΟΥΝ ΤΡΕΧΟΝΤΑΣ, ΛΑΧΑΝΙΑΣΜΕΝΟΙ)

ΛΕΥΤΕΡΗΣ (Μιλά λαχανιασμένα και έντονα) : Έγινε πραξικόπημα! Οι δρόμοι είναι γεμάτοι τανκς!

ΚΩΣΤΑΣ (Ανυπόμονα) : Άνοιξε το ραδιόφωνο, να μάθουμε τι γίνεται...

(Ο ΒΑΣΙΛΗΣ ΑΝΟΙΓΕΙ ΤΟ ΡΑΔΙΟΦΩΝΟ.....ΑΚΟΥΓΕΤΑΙ Ο ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΟΣ ΝΟΜΟΣ.)

ΚΑΦΕΤΖΗΣ (Πανικοβλημένος) : Τα 'λεγα εγώ, δεν τα 'λεγα; Τι κάνουμε τώρα;
(Το ύφος του γίνεται ικετευτικό) Ησυχία παιδιά, έ ; Ησυχία, σςςςςςς... Να μην ξανακουστεί κουβέντα! Λέξη να μην ακουστεί! Να μην μπλέξουμε τουλάχιστον!

ΛΕΥΤΕΡΗΣ (Αποφασιστικά και κοφτά) : Άσε μας ρε Βασίλη και συ. Δεν ξέρω εσείς τι λέτε, εγώ πάντως δε θα μείνω με σταυρωμένα χέρια.

(ΜΠΑΙΝΟΥΝ ΟΙ ΑΣΦΑΛΙΤΕΣ)

ΑΣΦΑΛΙΤΗΣ (Με αυστηρό και αυταρχικό ύφος) : Αυτόν κι αυτόν. Πιάστε τους !

(ΟΙ ΑΣΦΑΛΙΤΕΣ ΠΙΑΝΟΥΝ ΤΟΝ ΚΩΣΤΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΛΕΥΤΕΡΗ)

ΚΑΦΕΤΖΗΣ (Προσπαθώντας να κάνει τον αδιάφορο) : Τι έγινε ρε παιδιά ; Πού τους πάτε ;

ΑΣΦΑΛΙΤΗΣ (Γυρίζει απότομα και «ψαρωτικά» προς τον καφετζή) : Είπες τίποτα αγόρι ;

ΚΑΦΕΤΖΗΣ (Με το ίδιο ύφος που είχε και πριν) : Εγώ, εγώ ; Ά πα πα, καλέ, είπα εγώ τίποτα;
Τίποτα δεν είπα, τι να πω εγώ πια ...

ΑΣΦΑΛΙΤΗΣ (Απειλητικά): Και πού 'σαι; Για πρόσεχε το αδερφάκι σου! Πες της να αφήσει τις ζωηράδες γιατί θα μπλέξει άσχημα!

ΚΑΦΕΝΕΙΟ —2—

(ΜΠΑΙΝΕΙ Η ΕΙΡΗΝΗ)

ΚΑΦΕΤΖΗΣ (Μιλάει θυμωμένα - απ' τον φόβο του όμως) : Πού 'σαι βρε τρελοκόριτσο ; !! Το ξέρεις ότι σε γυρεύει η ασφάλεια; Πόσες φορές σου 'χω πει να κάτσεις φρόνιμα γιατί θα βρεις το μπελά σου;

ΕΙΡΗΝΗ (δυνατά και αποφασιστικά) : Αυτός ο μπελάς που λες, είναι η Ελευθερία που χάσαμε. Αν καθίσουμε όλοι φρόνιμα, Βασίλη μου, πώς θα διώξουμε τη χούντα; Δεν ακούς τι γίνεται γύρω; Κοντεύει ο καιρός της ελευθερίας! Πρέπει όλοι να τρέξουμε, γι' αυτό όποιο τίμημα κι αν χρειαστεί, θα το πληρώσουμε!

ΚΑΦΕΤΖΗΣ (αγριεμένα) : Ποια ελευθερία μωρέ ; Τι λέει ; Βρε ακούς τι σου λέω εγώ ; Μην ξανακούσω ότι ανακατεύτηκες πουθενά, θα σου κόψω τα πόδια, κατάλαβες ; Θα σου κόψω τα πόδια !!

(μαλακώνει - το ύφος του γίνεται τρυφερό)

Δε γίνεται τίποτα παιδάκι μου ! Θα πάει χαμένος ο αγώνας σου! Δε βλέπεις τι έγινε με τον Κώστα και το Λευτέρη;

(Αποχωρεί μονολογώντας)

Βρε, τι συμφορά ήταν αυτή που μας βρήκε !

(Η ΕΙΡΗΝΗ ΜΕΝΕΙ ΜΟΝΗ ΤΗΣ ΣΤΗΝ ΣΚΗΝΗ)

ΕΙΡΗΝΗ : Χαμένο δεν πάει τίποτα. Κι όλοι εκείνοι που δείχνουν σήμερα υποταγή στον μεγάλο αρχηγό, άλλοι από φόβο κι άλλοι από άγνοια, αργά ή γρήγορα, θα ξυπνήσουν και τότε αλίμονο στη χούντα. ....

ΣΤΟ ΚΛΕΙΣΙΜΟ ΤΗΣ ΣΚΗΝΗΣ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΑΚΟΥΣΤΕΙ ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΟΥ ΛΟΙΖΟΥ «Ο ΜΕΡΜΗΓΚΑΣ», ΚΑΙ ΤΑΥΤΟΧΡΟΝΑ ΠΑΙΔΑΚΙΑ ΤΗΣ ΠΡΩΤΗΣ ΤΑΞΗΣ ΝΤΥΜΕΝΑ ΜΥΡΜΗΓΚΑΚΙΑ (ΜΑΥΡΕΣ ΜΠΛΟΥΖΕΣ – ΚΟΡΜΑΚΙΑ – ΣΤΕΚΕΣ ΜΕ ΚΕΡΑΙΟΥΛΕΣ) ΔΡΑΜΑΤΟΠΟΙΟΥΝ ΜΕ ΑΠΛΕΣ ΚΙΝΗΣΕΙΣ ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

ΚΑΦΕΝΕΙΟ — 3 —

(ΣΤΗΝ ΣΚΗΝΗ ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ Η ΕΙΡΗΝΗ ΜΕ ΜΕΡΙΚΟΥΣ ΘΑΜΩΝΕΣ. ΚΑΘΟΝΤΑΙ ΟΛΟΙ ΣΤΑ ΤΡΑΠΕΖΙΑ)

ΘΑΜΩΝΑΣ Α΄ : Ειρήνη, άμα σ' ακούσει ο αδερφός σου να τραγουδάς τέτοια τραγούδια ανατρεπτικά, χάθηκες καημένη μου.

ΕΙΡΗΝΗ : Τι μας λες ! Δεν φοβάμαι εγώ ! Αυτός ο καημένος φοβάται και τη σκιά του. Εμ, έτσι δε βγαίνει τίποτα όμως!

(Σηκώνεται από την καρέκλα. Μιλά έντονα -με χειρονομίες.)

Πρέπει να αγωνιστούμε, να παλέψουμε, να οργανωθούμε. Αν ενωθούμε, πολλοί μαζί, τότε η χούντα θα νιώσει τη δύναμή μας!

ΘΑΜΩΝΑΣ Β' *(Με ενθουσιασμό στα λόγια του)* : Έτσι που τα λέει η Ειρήνη είναι. Να, εγώ μόνος μου και εφημερίδα ακόμα δεν τολμάω να αγοράσω. Τώρα όμως, έτσι μου 'ρχεται να τραγουδήσω Θεοδωράκη έτσι που είμαστε όλοι μαζεμένοι.

ΘΑΜΩΝΑΣ Γ' *(Ξαφνιασμένος)* : Θεοδωράκη ; Τρελός θα 'σαι μου φαίνεται. Τους είδες τους ασφαλίτες που πέρασαν το πρωί από το περίπτερο ;

ΤΡΑΓΟΥΔΙ

1. Πάλης ξεκίνημα νέοι αγώνες
Οδηγοί της ελπίδας οι πρώτοι νεκροί
Πάλης ξεκίνημα νέοι αγώνες
Οδηγοί της ελπίδας οι πρώτοι νεκροί

Απάντηση θα πάρουν ενότητα κι αγώνα
Για να βρουν ανάπαυση οι πρώτοι νεκροί
Απάντηση θα πάρουν ενότητα κι αγώνα
Για να βρουν ανάπαυση οι πρώτοι νεκροί

2. Χτυπούν το βράδυ στη ταράτσα τον Αντρέα
Μετρώ τους χτύπους το αίμα μετρώ
Το βράδυ πάλι θα 'μαστε παρέα
τακ τακ εσύ τακ τακ και 'γω
τακ εσύ τακ και 'γω

Χτυπούν το βράδυ...

(ΜΠΑΙΝΕΙ Ο ΚΑΦΕΤΖΗΣ)

ΚΑΦΕΤΖΗΣ : Έ .....Χτυπούν τον Αντρέα ε, και σεις μερακλώνετε! Τώρα που θα χτυπήσουν εμάς, να δούμε θα τραγουδάτε ; Στη γωνία είναι οι .....οι .....ξέρετε εσείς ποιοι.

ΘΑΜΩΝΑΣ Δ' *(Διαμαρτύρεται)* : Δηλαδή εσύ βρε Βασίλη συμφωνείς με τη χούντα ; Συμφωνείς με την κατάσταση αυτή ;
Δεν μπορούμε να μιλήσουμε, δεν μπορούμε να ψηφίσουμε, δεν μπορούμε να αποφασίσουμε εμείς για τον τόπο μας, δεν τολμάς να πας στο περίπτερο να διαβάσεις μια εφημερίδα!

ΘΑΜΩΝΑΣ Ε' *(Στο ίδιο ύφος)* : Άσε που οι εφημερίδες γράφουνε μόνο αυτά που θέλει η χούντα! Ούτε απεργία δε μπορούμε να κάνουμε, ούτε να μιλήσουμε για καλύτερα μεροκάματα.

ΚΑΦΕΤΖΗΣ *(Απολογητικά)* : Γιατί ρε παιδιά, εγώ δεν τα βλέπω όλα αυτά νομίζετε ; Δε θυμάμαι εγώ τον Κώστα και το Λευτέρη που τους συλλάβανε τις πρώτες μέρες και τους τραβάνε από φυλακή σε φυλακή και από εξορία σε εξορία ; Δε θέλω εγώ να έχουμε ελευθερία, να μπορείς να λες τη γνώμη σου, να αποφασίζουμε δημοκρατικά για τον τόπο μας ;

ΕΙΡΗΝΗ *(Χαρούμενα)* : Να μου ζήσεις αδελφούλη μου ! Επιτέλους συμφωνήσαμε και μια φορά. Να πέσει η χούντα. Κάτω η χούντα! Κάτω η χούντα!

ΟΛΟΙ : ΚΑΤΩ Η ΧΟΥΝΤΑ ! (3 φορές)

ΚΑΦΕΤΖΗΣ *(Τρομαγμένος)* : Σιγά ρε παιδιά, σιγά....να το λέμε από μέσα μας, να έτσι .....
(ψιθυριστά) Κάτω η χούντα – κάτω η χούντα.. ..

ΟΛΟΙ : ΚΑΤΩ Η ΧΟΥΝΤΑ ! (3 φορές)

(Τραγουδάνε :)

Η Ζωή τραβάει την ανηφόρα

Η Ζωή τραβάει την ανηφόρα

Με σημαίες – με σημαίες – με σημαίες και με ταμπούρλα.

(ΜΠΑΙΝΟΥΝ ΟΙ ΑΣΦΑΛΙΤΕΣ)

ΚΑΦΕΤΖΗΣ *(που δεν τους έχει δει, τραγουδά μόνος του ανυποψίαστος ενώ οι άλλοι έχουν μείνει άφωνοι)* :
Η ζωή τραβάει την ανηφόρα – η ζωή τραβάει την ανηφόρα – η ζωή .....

(Βλέπει τους ασφαλίτες. Τραυλίζει. Χάνει τα λόγια του)

Η ζωή .....η ζωή.....

(Αρχίζει να τραγουδά ένα άλλο τραγουδάκι της εποχής)

Η ΖΩΗ, ΜΟΥ ΓΕΛΑ, ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΑ,

ΤΗ ΡΩΤΩ, ΠΟΥ ΜΕ ΠΑΣ,

ΕΚΕΙ ΜΑΚΡΙΑ ΣΤΑ ΞΕΝΑ!

ΑΣΦΑΛΙΤΗΣ *(Με άγριο ύφος)* : Τι φασαρία είναι αυτή ; Τι τραγουδάτε εδώ ;

(ΗΣΥΧΙΑ ΣΤΗΝ ΣΚΗΝΗ. ΟΙ ΘΑΜΩΝΕΣ ΣΤΕΚΟΝΤΑΙ ΠΑΓΩΜΕΝΟΙ.)

ΚΑΦΕΤΖΗΣ *(αμήχανα)* : Τι να τραγουδήσουμε κύριέ μου – να, λέμε και καμιά σαχλαμάρα να περνάει η ώρα....

(ΟΙ ΜΙΣΟΙ ΘΑΜΩΝΕΣ ΣΙΓΑ ΦΕΥΓΟΥΝ. ΟΙ ΑΣΦΑΛΙΤΕΣ ΚΑΘΟΝΤΑΙ ΣΤΑ ΤΡΑΠΕΖΙΑ. ΣΤΗΝ ΣΚΗΝΗ ΠΑΡΑΜΕΝΟΥΝ Ο ΚΑΦΕΤΖΗΣ, Η ΕΙΡΗΝΗ ΚΑΙ ΜΕΡΙΚΟΙ ΘΑΜΩΝΕΣ. Η ΕΙΡΗΝΗ Μ' ΕΝΑ ΠΑΝΙ ΚΑΝΕΙ ΠΩΣ ΚΑΘΑΡΙΖΕΙ)

ΑΣΦΑΛΙΤΗΣ *(Απευθύνεται προς τον καφετζή)* : Φτιάξε καφέδες για τα παιδιά...Και γρήγορα....

ΚΑΦΕΤΖΗΣ *(Τρομοκρατημένος)* : Μάλιστα, μάλιστα.....γρήγορα !

ΑΣΦΑΛΙΤΗΣ (*Γυρίζει το κεφάλι του προς την Ειρήνη. Την κοιτάζει διερευνητικά και έντονα*) : Εσύ είσαι λοιπόν η Ειρήνη, ε ;

ΕΙΡΗΝΗ (*Με κάποια αναίδεια*) : Και πού με ξέρεις εσύ ;

ΑΣΦΑΛΙΤΗΣ (*Χαμογελώντας ειρωνικά*) : Μη στενοχωριέσαι κορίτσι μου, όλους σας ξέρουμε.
(*Μιλάει αργά και με στόμφο*)

ΟΛΟΥΣ! Έναν προς έναν!

(*Συνεχίζει με το ειρωνικό ύφος*)

Και σένα και τα φιλαράκια σου κάτω στο Πανεπιστήμιο.

(Η ΕΙΡΗΝΗ ΦΕΥΓΕΙ ΘΥΜΩΜΕΝΗ – Ο ΑΣΦΑΛΙΤΗΣ ΓΕΛΛΕΙ.)

ΑΣΦΑΛΙΤΗΣ : Θα τα πούμε Ειρηνούλα .....και μάλιστα πολύ σύντομα.

(ΕΡΧΟΝΤΑΙ ΟΙ ΚΑΦΕΔΕΣ)

ΑΣΦΑΛΙΤΗΣ : Άνοιξε την τηλεόραση, να δούμε τον αρχηγό

Ο ΧΟΡΟΣ ΤΩΝ ΧΟΥΝΤΙΚΩΝ

(ΟΙ ΑΣΦΑΛΙΤΕΣ ΧΟΡΕΥΟΥΝ ΜΙΑ ΠΑΡΩΔΙΑ ΤΣΑΜΙΚΟΥ – Η ΤΗΛΕΟΡΑΣΗ ΠΑΙΖΕΙ ΕΝΑ ΑΠΟΣΠΑΣΜΑ ΑΠΟ ΚΑΠΟΙΟΝ ΧΟΡΟ ΜΕ ΤΟΝ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΑΛΛΟΥΣ ΧΟΥΝΤΙΚΟΥΣ – ΑΠΟ ΤΟ cd ΑΚΟΥΓΕΤΑΙ ΜΟΥΣΙΚΗ ΕΝΤΟΝΗ, ROCK)

(ΟΙ ΑΣΦΑΛΙΤΕΣ ΦΕΥΓΟΥΝ. ΣΤΗΝ ΣΚΗΝΗ ΜΕΝΕΙ ΜΟΝΟΣ ΤΟΥ Ο ΚΑΦΕΤΖΗΣ, ΝΑ ΣΚΟΥΠΙΖΕΙ.)

ΚΑΦΕΝΕΙΟ — 4 —

ΚΑΦΕΤΖΗΣ (*Μονολογεί*) : Α, κερατάδες, πού θα πάει αυτή η κατάσταση...

(ΜΠΑΙΝΟΥΝ ΟΙ ΘΑΜΩΝΕΣ ΛΑΧΑΝΙΑΣΜΕΝΟΙ)

ΘΑΜΩΝΑΣ Α΄ (*Μιλάει λαχανιασμένα*) : Άνοιξε το ραδιόφωνο, γρήγορα...Κάτι γίνεται στο Πολυτεχνείο...άνοιξε - άνοιξε!

ΚΑΦΕΤΖΗΣ : Ωραία δουλειά βρήκαμε. Άνοιξε τη τηλεόραση ο ένας, άνοιξε το ράδιο ο άλλος...

ΘΑΜΩΝΑΣ Β΄ : Στους 1050 χιλιοκύκλους πήγαινε...

(ΑΝΟΙΓΟΥΝ ΤΟ ΡΑΔΙΟΦΩΝΟ ΚΑΙ ΜΑΖΕΥΟΝΤΑΙ ΟΛΟΙ ΤΡΙΓΥΡΩ, ΑΚΟΥΓΕΤΑΙ ΗΧΗΤΙΚΟ ΝΤΟΚΟΥΜΕΝΤΟ)

ΗΧΗΤΙΚΟ ΝΤΟΚΟΥΜΕΝΤΟ ΑΠΟ ΤΟΝ ΣΤΑΘΜΟ ΤΟΥ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟΥ

(ΜΠΑΙΝΕΙ Η ΕΙΡΗΝΗ ΜΕ ΑΛΛΟΥΣ ΦΟΙΤΗΤΕΣ – ΦΩΝΑΖΟΥΝ : ΨΩΜΙ – ΠΑΙΔΕΙΑ – ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ – (3 φορές)

ΕΙΡΗΝΗ (*Μιλάει με ενθουσιασμό και έντονα*) : Αδερφούλη μου, τέλειωσαν τα ψέματα! Θα τους ρίξουμε τους τυράννους! Όλοι οι φοιτητές συγκεντρώνονται στο Πολυτεχνείο. Είμαστε χιλιάδες – γεια σου, φεύγω, πάω και 'γω!

ΚΑΦΕΤΖΗΣ (*Φωνάζοντας*) : Στάσου! πού πας, Ειρήνη; Ειρήνη! γύρνα πίσω Ειρήνη!
(*Μονολογεί με απελπισία*)
... Δεν το πιστεύω... Τώρα...

ΘΑΜΩΝΑΣ Γ´ (*Έντονα*) : Να πάμε και 'μεις! Τι περιμένουμε ;

ΚΑΦΕΤΖΗΣ (*Ξεσπάει, από την ένταση της στιγμής, και μιλάει φωνάζοντας*) : Πού να πάμε ρε βλάκα, δεν άκουσες ; Φοιτητές είναι! Φοιτητές είμαστε εμείς, έ ; Δεν είμαστε ! Άρα ....

ΘΑΜΩΝΑΣ Α´ (*Θυμωμένα*) : Ντροπή ρε Βασίλη, Ντροπή .....

ΚΑΦΕΤΖΗΣ : Ντροπή - ξεντροπή, εγώ δε πάω!

(ΟΛΟΙ ΜΑΖΙ ΔΙΑΜΑΡΤΥΡΟΝΤΑΙ ΓΙΑ ΤΗΝ ΣΤΑΣΗ ΤΟΥ ΚΑΦΕΤΖΗ ΚΑΙ ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΤΗΣ ΧΟΥΝΤΑΣ)

ΚΑΦΕΤΖΗΣ : Σσςςςςς....Να ακούσουμε...

(ΑΚΟΥΓΕΤΑΙ ΤΟ ΡΑΔΙΟΦΩΝΟ) **ΗΧΗΤΙΚΟ ΝΤΟΚΟΥΜΕΝΤΟ**

ΟΛΟΙ ΜΑΖΙ (*Παρακαλεστικά προς τον καφετζή*) : Πάμε Βασίλη, κλείσε το μαγαζί και πάμε....

ΚΑΦΕΤΖΗΣ (*κάπως ανόρεκτα*) : Πάμε, πάμε ! Πάμε κι ότι είναι να γίνει ας γίνει !
(*σηκώνει έναν αδιάφορο θαμώνα με το ζόρι*)
Σήκω κύριος κλείσαμε, κλείσαμε... Έ. κλείσαμε σου λέω!

(ΟΙ ΘΑΜΩΝΕΣ ΦΕΥΓΟΥΝ ΑΠΟ ΤΗΝ ΣΚΗΝΗ ΦΩΝΑΖΟΝΤΑΣ ΤΟ ΣΥΝΘΗΜΑ) :

ΟΛΟΙ : ΨΩΜΙ – ΠΑΙΔΕΙΑ – ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ

ΔΡΩΜΕΝΟ : ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ

ΑΦΗΓΗΣΗ

Τις ημέρες εκείνες έκαναν σύναξη μυστική τα παιδιά
και λάβανε την απόφαση,
επειδή τα κακά μαντάτα πλήθαιναν στην πρωτεύουσα,
να βγουν έξω σε δρόμους και σε πλατείες
με το μόνο πράγμα που τους είχε απομείνει :
μια παλάμη τόπο κάτω από τ' ανοιχτό πουκάμισο,
με τις μαύρες τρίχες και το σταυρουδάκι του ήλιου.
Όπου είχε κράτος κι εξουσία η Άνοιξη.
Και νωρίς εβγήκανε
καταμπροστά στον ήλιο,
με πάνου ως κάτω απλωμένη την αφοβιά σαν σημαία,
οι νέοι που τους έλεγαν αλήτες.

(ΜΠΑΙΝΟΥΝ ΟΙ ΔΙΑΔΗΛΩΤΕΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΙΣΩ ΠΛΕΥΡΑ ΤΗΣ ΑΙΘΟΥΣΑΣ. ΔΙΑΣΧΙΖΟΥΝ ΤΗΝ ΑΙΘΟΥΣΑ ΚΙ ΑΝΕΒΑΙΝΟΥΝ ΣΤΗ ΣΚΗΝΗ ΜΕ ΠΟΡΕΙΑ ΜΕ ΠΑΝΟ ΚΑΙ ΣΥΝΘΗΜΑΤΑ : ΨΩΜΙ ΠΑΙΔΕΙΑ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ – ΚΑΤΩ Η ΧΟΥΝΤΑ – ΕΞΩ ΟΙ ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΙ)

(ΤΑΥΤΟΧΡΟΝΑ ΜΕ ΤΗΝ ΕΙΣΟΔΟ ΤΩΝ ΔΙΑΔΗΛΩΤΩΝ ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ Η ΑΠΑΓΓΕΛΙΑ)

Τέτοιας λογής αποκοτιές ωστόσο μαθαίνοντας οι Άλλοι,
σφόδρα ταράχτηκαν.
Και τρεις φορές το είναι τους αναμετρώντας,
λάβανε την απόφαση
να βγουν έξω σε δρόμους και σε πλατείες,
με το μόνο πράγμα που τους είχε απομείνει :
μια πήχη φωτιά κάτω απ' τα σίδερα,
με τις μαύρες κάνες και τα δόντια του ήλιου.
Και χτυπούσανε όπου να 'ναι σφαλώντας τα βλέφαρα με απόγνωση.
Και περάσανε μέρες πολλές μέσα σε λίγη ώρα.
Και θερίσανε πλήθος τα θηρία, κι άλλους εμάζωξαν...

(ΟΤΑΝ Η ΠΟΡΕΙΑ ΦΤΑΝΕΙ ΜΠΡΟΣΤΑ ΑΠΟ ΤΗ ΣΚΗΝΗ, ΕΝΑ ΠΑΙΔΙ ΣΗΚΩΝΕΤΑΙ ΣΕ ΜΙΑ ΚΑΡΕΚΛΑ ΚΑΙ ΔΙΑΒΑΖΕΙ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ ΤΗΝ ΠΑΡΑΚΑΤΩ ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ:

«Λαέ μας,
Οι φοιτητές σήμερα είναι η **βοήθειά σου**,
η **συμπαράστασή σου** και ο **αγώνας σου**.
Ο **κοινός μας αγώνας**. Αυτός είναι ο δρόμος για τη νίκη.
Οι τύραννοι **τρέμουν!**
Σήμερα, πήγαν **πάλι** ένα βήμα προς το τέλος τους.
Ο αγώνας μας προχωράει **αδάμαστος!**
Ο αδάμαστος αγώνας μας θα τους συντρίψει **όλους** τους εχθρούς μας,
ντόπιους και ξένους!
ΚΑΤΩ Η ΤΥΡΑΝΝΙΑ !
ΕΝΟΤΗΤΑ ΚΙ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ !
ΖΗΤΩ Ο ΑΓΩΝΑΣ ΤΟΥ ΛΑΟΥ ΜΑΣ !
ΘΑ ΝΙΚΗΣΟΥΜΕ ! »

(ΑΚΟΥΓΟΝΤΑΙ ΦΩΝΕΣ ΑΠΟ ΑΣΤΥΝΟΜΟΥΣ, ΚΑΙ ΣΦΥΡΙΧΤΡΕΣ. ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΦΕΥΓΕΙ ΤΡΕΧΟΝΤΑΣ. ΟΙ ΥΠΟΛΟΙΠΟΙ ΕΧΟΥΝ ΑΝΕΒΕΙ ΣΤΗ ΣΚΗΝΗ ΦΩΝΑΖΟΝΤΑΣ ΣΥΝΘΗΜΑΤΑ. ΑΚΟΥΓΟΝΤΑΙ ΣΥΝΕΧΕΙΣ ΠΥΡΟΒΟΛΙΣΜΟΙ. ΟΙ ΔΙΑΔΗΛΩΤΕΣ ΠΕΦΤΟΥΝ ΓΟΝΑΤΙΣΤΟΙ, ΜΕ ΤΗΝ ΠΛΑΤΗ ΣΤΟ ΚΟΙΝΟ. ΕΝΑΣ-ΕΝΑΣ ΣΗΚΩΝΟΝΤΑΙ ΓΙΑ ΝΑ ΑΠΑΓΓΕΙΛΟΥΝ:)

ΑΦΗΓΗΣΗ

Ετούτο το τοπίο είναι σκληρό σαν τη σιωπή
Σφίγγει στον κόρφο του τα πυρωμένα του λιθάρια
.....σφίγγει τα δόντια
.....κι ο ίσκιος της μάντρας είναι σίδερο.

Οι άλλοι μάς άφησαν από καιρό κάτω απ' τις πέτρες,
Με το σκισμένο τους πουκάμισο
και με τον όρκο τους γραμμένο στην πεσμένη πόρτα.

Βγάλανε τις μπαλάσκες τους
Και λογάριαζαν

Πόσος μόχτος χώρεσε στο μονοπάτι της νύχτας.

Πόσο κουράγιο μες στα μάτια του ξυπόλητου παιδιού
Που κράταε τη σημαία.....
Κι ακούν ακόμα μια φορά
το σκούξιμο των λαβωμένων
μπρος στην πύλη.

Το πρωί διασχίζαμε τους δρόμους
με τα σχολικά μας βιβλία.
Τη νύχτα συνεχίζαμε τη ζωή της ημέρας
φυλάγοντας τον ήλιο. Οι φοιτήτριες
χόρευαν και τραγουδούσαν.

Έτσι, μας χαρακτήρισαν συνωμότες.

Στο Μεγάλο Σχολειό μας ξάφνιασε η νύχτα
με τόσους βαριά τραυματισμένους γύρω μας,
χωρίς γάζες, νερό, οξυγόνο,
χωρίς φάρμακα, γιατρό, ασθενοφόρα.

Μια ριπή πολυβόλου τραυματίζει το φως.

Μας κυνηγούσαν στα σκοτεινά πάρκα και σε παρόδους,
γιατί - λέει - θα καίγαμε την πόλη
με τον ήλιο που κρύβαμε.

Είμαι ο Διομήδης - ο έφηβος των Αθηνών
που έθαψα με της καρδιάς μου το αίμα
την τρανή κραυγή της λευτεριάς
τραγουδώντας την και αποχαιρετώντας.

Μάτια κλειδωμένα, χέρια παγωμένα
κείτεται
- δεκαοχτώ χρονώ ήτανε δεν ήτανε-
για να 'χω εγώ πουλιά - φτερά στα χέρια μου,
και συ το σπιτάκι σου,
μια γλάστρα με βασιλικό στο πεζουλάκι
και τα παιδιά μας ξένοιαστα να χτίζουνε το μέλλον.

Η μάνα του τον περιμένει και δεν έρχεται,
η άνοιξη του παίζει και δεν τηνε ξέρει πια.
Στις φλέβες του το αίμα σταματημένο και πικρό,
γαλί σπασμένο ο κόσμος, σωριασμένο πάνω του.
Για να έχω εγώ τον άσπρο μου ύπνο

και συ γαρύφαλλο χαμόγελο στο στόμα σου,
για να 'χουν τα παιδιά μας το δικό τους ήλιο...

Θα 'ρθει καιρός
που θ' αλλάξουν τα πράγματα!
Να το θυμάσαι Μαρία!
Θυμάσαι, Μαρία, στα διαλείμματα
εκείνο το παιχνίδι που τρέχαμε
κρατώντας τη σκυτάλη;
Μη βλέπεις εμένα, μην κλαις,
εσύ είσαι η ελπίδα!
Άκου, θα 'ρθει καιρός
που τα παιδιά θα διαλέγουν γονιούς,
δε θα βγαίνουν στην τύχη
δεν θα υπάρχουν πόρτες κλειστές
με γερμένους απ' έξω,
και τη δουλειά θα τη διαλέγουμε,
δε θα 'μαστε άλογα
να μας κοιτάνε στα δόντια.
Οι άνθρωποι, σκέψου,
θα μιλάνε με χρώματα
κι άλλοι με νότες,
να φυλάξεις μοναχά
σε μια μεγάλη φιάλη με νερό
λέξεις κι έννοιες σαν κι αυτές :
απροσάρμοστοι, καταπίεση,
μοναξιά, τιμή, κέρδος, εξευτελισμός,
για το μάθημα της Ιστορίας
Είναι, Μαρία, δε θέλω να λέω ψέματα,
δύσκολοι καιροί και θα 'ρθουνε κι άλλοι
δε ξέρω, μην περιμένεις κι από μένα πολλά
τόσα έζησα, τόσα έμαθα, τόσα λέω.
Κι απ' όσα διάβασα ένα κράτησα καλά
Σημασία έχει να παραμένεις άνθρωπος!
Θα την αλλάξουμε τη ζωή
...παρ' όλα αυτά Μαρία

(ΠΡΟΣΚΛΗΤΗΡΙΟ ΝΕΚΡΩΝ. ΣΕ ΚΑΘΕ ΟΝΟΜΑ ΚΙ ΕΝΑ ΠΑΙΔΙ ΥΨΩΝΕΙ ΤΗ ΓΡΟΘΙΑ ΤΟΥ ΜΕ ΕΝΑ ΚΟΚΚΙΝΟ ΓΑΡΥΦΑΛΛΟ ΚΑΙ ΤΗΝ ΠΛΑΤΗ ΣΤΟ ΚΟΙΝΟ.

ΩΣ ΜΟΥΣΙΚΗ, ΑΝΤΙ ΓΙΑ ΤΟ ΓΝΩΣΤΟ «ΕΠΕΣΑΤΕ ΘΥΜΑΤΑ» ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΧΡΗΣΙΜΟΠΟΙΗΘΟΥΝ «ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΚΑΤΩ ΣΤΟΝ ΚΑΜΠΟ» ΤΟΥ ΧΑΤΖΙΔΑΚΙ Η ΤΟ «SHINE ON YOU CRAZY DIAMOND» ΤΩΝ PINK FLOYD)

ΚΛΕΙΣΙΜΟ

Από κείνη τη βραδιά πέρασαν 46 χρόνια. Εκεί που βρισκόταν το καφεενεδάκι της οδού Πατησίων βρίσκεται σήμερα μια πολύβουη καφετέρια, γεμάτη φοιτητές και περαστικούς που πίνουν βιαστικά τον καφέ τους. Στη γειτονιά εκείνη τίποτα δεν έχει αλλάξει μα και τίποτα δεν είναι όπως παλιά. Το ίδιο και στον κόσμο μας. Τα παιδιά που κλείστηκαν εκείνη τη νύχτα στο Πολυτεχνείο έχουν μεγαλώσει πια.

Ξεκίνησαν τότε, γεμάτοι όνειρα κι ελπίδες τη μεγάλη Περιπέτεια, το μεγάλο ταξίδι για την Ιθάκη της Ελευθερίας, της Ισότητας και της Αλληλεγγύης.

Στο ταξίδι αυτό πολλοί χάθηκαν. Άλλοι ξεχάστηκαν στο νησί των Λωτοφάγων, άλλους τους μάγεψε η Κίρκη κι άλλοι συμάχησαν με τον Κύκλωπα και στήνουν μαζί παγίδες στους νέους ταξιδιώτες. Μα υπάρχουν και οι άλλοι, αυτοί που άγρια πεισματικοί μα πάντα λαβωμένοι συνεχίζουν το ταξίδι.

Σήμερα, τα παιδιά εκείνα είναι σχεδόν πενήντα χρονών. Οι περισσότεροι βαδίζουν και ζουν δίπλα μας, ανώνυμοι και σεμνοί, αποφεύγουν να μιλήσουν πολύ για κείνες τις μέρες, αρνούνται να εξαργυρώσουν τον αγώνα της νιότης τους. Όμως οι φωτιές που άναψαν εκείνες τις νύχτες στην Αθήνα, φλόγισαν τις ψυχές μας, φώτισαν καινούριους δρόμους, δύσκολους και ανηφορικούς μα ωραίους. Δρόμους ανοιχτούς στο μέλλον.

Σ' αυτούς τους δρόμους βαδίζουν σήμερα εκατομμύρια άνθρωποι σ' όλο τον κόσμο, για μια καλύτερη ζωή, για ψωμί – παιδεία –ελευθερία – δικαιοσύνη και ειρήνη.

Σ' αυτούς τους δρόμους, τους δρόμους της ειρήνης, βαδίζουν χρόνια τώρα οι νέοι σε όλο τον κόσμο, στις μεγάλες αντιπολεμικές διαδηλώσεις από την Νέα Υόρκη ως το Κάιρο και από το Λονδίνο ως την Αθήνα.

Σ' αυτούς τους δρόμους τους δύσκολους κι αντιφατικούς να ενώσουμε κι εμείς τα βήματα μας, να ενώσουμε τις αγωνίες και τις ελπίδες μας.